

Aktionærerne burde høres. Jeg skal derom sige, at Oktrojens § 33 indeholder en efter min Opfattelse fuldkommen klar og tydelig Udtalelse, hvorefter Bankens hele Fremtidsskæbne er uden nogen som helst Reservation eller Begrænsning lagt i Repræsentantskabets Haand, saaledes at Aktionærerne ere bundne ved det, som Repræsentantskabet beslutter. Og naar Lovforslaget ikke indeholder nogen Bestemmelse om, hvorledes man i denne Henseende skal forholde sig i Fremtiden, er det selvfølgelig netop af den Grund, at dersom denne Bestemmelse i Oktrojens § 33 bliver stadfæstet ved Lovforslaget, vil den ogsaa gælde og være i fuld Kraft og Virkning, naar den Tid kommer, da Oktrojen paa ny skal fornyes, saaledes, at det Repræsentantskab, der er valgt til den Tid, og som for øvrigt da vil være valgt af Aktionærerne, vil have fuld Myndighed overfor Nationalbankens Fremtid. Skulde man give Aktionærerne en selvstændig Ret til at udtale sig, en Ret, som slet ikke hjemles ved Oktrojen af 1818, ser jeg ikke, at man kunde nøjes med et Flertal af Aktionærer. Saa forekommer det mig, at der maatte kræves en samstemmende Beslutning af alle Aktionærer, saa sandt som vi ikke have nogen Aktielov eller anden Regel, hvorefter det, som Aktionærernes Flertal beslutter, skal være bindende for Mindretallet, naar det ikke udtrykkelig er nævnt i de paagældende Vedtægter. Det, jeg i den Henseende ogsaa holder mig til, er, som sagt, Oktrojens § 33, og hvis der skulde være nogen Tvivl, da til den Forstaaelse, som den suveræne Lovgivningsmagt, hvis den vedtager dette Lovforslag, derigennem har lagt i Oktrojens § 33.

Det ærede Medlem mente, at Regeringen var gaaet Banken lovlig nær, og et andet æret Medlem mente — noget lignende kom ogsaa frem i det andet Ting —, at Regeringen ikke var gaaet Banken nær nok. Jeg tror, at man her kan henholde sig til den Overenskomst, der er bleven sluttet, og at man navnlig ogsaa for deres Vedkommende, som mene, at Banken er gaaet for nær, kan henholde sig til den Omstændighed, at Bankens Direktion og Repræsentantskab have accepteret det Resultat, der kom ud af Forhandlingerne.

Det samme ærede Medlem (Holger Petersen) mente, at Statsmagten ifølge Lovforslaget vil faa alt for stor Indflydelse paa Bankens Ledelse. Han fandt det uheldigt, at der skulde være to kongelige Direktører, og at Finansministeren

skulde deltage i Rente- og Diskontosatsernes Ansættelse — noget lignende er jo paa forskellig Maade fremkommet fra flere Sider —, og det ærede Medlem henviste til, at Staten gennem den kongelige Bankkommissær har en saadan Indflydelse paa Bankens Anliggender, at een kongelig Direktør maatte være tilstrækkeligt. Jeg skal dertil sige, hvad heller ikke vil være det ærede Medlem ubekendt, at saa længe Bankens Oktroj overholdes, og det har jo været Tilfældet lige siden 1818 ufravigeligt, har den kongelige Bankkommissær aldeles ingen Indflydelse paa Bankens Ledelse. Hans Stilling er alene at øve Tilsyn med, at Oktrojen og de senere fastsatte Regler om Metaldækning osv. overholdes, hvorimod det, som var Hensigten og er Hensigten med, at der skulde være to kongelige Direktører, er, at Bankens daglige Ledelse — ikke Overholdelsen af Oktrojen, thi det er en helt anden Sag —, men Bankens daglige og forretningsmæssige Ledelse ogsaa skulde være underkastet anden Indflydelse end den, der udgaar fra Bankens Repræsentantskab. Jeg mener da, at efter den store Interesse, som Staten faar i Banken, og efter den store Begunstigelse, Staten ved dette Lovforslag viser Banken, er det en meget beskedent Fordring, at Statsmagten skal have i sin Haand at udnævne to kongelige Direktører. Jeg skal i den Henseende henvise til Forholdene ved den tyske Rigsbank — der ogsaa er et privat Pengeinstitut —, hvor Statsmagten udnævner *alle* Direktørerne. Naar det da her er foreslaaet, at de 2 Direktører af 5 — thi det kan man sige sig selv, at 3 Direktører valgte af Repræsentantskabet vil der altid blive — skulle vælges af Statsmagten, er det paa ingen Maade at gaa Banken eller dens Styre for nær. Saa sandt som det Beløb, Banken kommer til at virke med ifølge Begunstigelser fra Staten — nemlig Halvdelen af det Seddelbeløb, der til enhver Tid er i Omløb, og som for Øjeblikket vil kunne anslaaes til en 60 Mill. Kr., til det halve af ca. 120 Mill. —, saa sandt det Beløb af 60 Mill. Kr. langt overstiger Bankens egen Aktiekapital, baade de 27 Mill. Kr., den er nu, og de 50 Mill. Kr., den i Fremtiden kan blive, er det et meget beskedent Krav fra Statsmagtens Side, naar den af de Hensyn, jeg har nævnt, kræver at vælge 2 af Bankens Direktører. Og jeg føler mig ganske overbevist om, at i den Henseende vil der ikke være nogen Vej udenom. Noget ganske andet er, om